

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 4

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΚΑΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ

Έν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 26 Ἰανουαρίου 1875.

ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΗ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

Ἄσμοδαῖος αἰσθάνεται ἀπὸ τινων ἡμερῶν περίεργόν τινα χριστὸν, ἧτοι φαγοῦράν (διὰ τὸ νὰ μὴ θιμῶσθ' ὁ γλωσσοκαθαριστῆς Δεφνέριος). Ἡ φαγοῦρά του αὐτῆ εἶνε ἐντελῶς ἀνώδυνος καὶ πάντῃ ἀκίνδυνος. Δὲν εἶνε φαγοῦρα προσωπικῶν σκανδάλων, οὔτε ἀτομικῶν προπηλακισμῶν, καίτοι δυστυχῶς δὲν λείπουσιν ἐν Ἀθῆναις οὔτε πρόσωπα ἀξία πηλοῦ, οὔτε πηλὸς, μ' ὅλους τοὺς καλλωπιστικoὺς ἀγῶνας τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Ἀθηναίων, καὶ μ' ὅλους τοὺς καββαγωγεῖς τῆς. Δὲν εἶνε φαγοῦρα κακολογίας, μολονότι καὶ γλώσσαν μεγάλην ἔχει ὁ Ἄσμοδαῖος καὶ κακῶν ἀφθονία ἀπλοῦται τριγύρω του, ὡς οἱ σκύλοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν ἥλιον. Δὲν εἶνε φαγοῦρα γέλωτος, μολονότι, μὰ τὴν φακὴν, αἰσθάνεται τὴν φιλοτιμίαν του φοβερὰ προσβεβλημένην, μὴ κατορθώσας ἀκόμη νὰ ἰλαρύνῃ πολλὰ σοβαρὰ πρόσωπα τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς ἤκουσε πολλάκις ψιθυριζόμενον τριγύρω του.

Εἶνε ἀπλοῦστατα φαγοῦρα... φιλοσοφίας!

Φευγὸ παιδιὰ! ἀκούει ἀναφωνοῦντας τοὺς ἀναγνώστας του.

Μίαν στιγμὴν, παρακαλῶ νὰ ἐξηγηθῶμεν, καὶ ἔπειτα, ἀν ἀγαπᾶτε, φεύγετε.

Ἡ φιλοσοφικὴ φαγοῦρα τοῦ Ἄσμοδαίου δὲν ὠθεῖ αὐτὸν εἰς τὴν βαθεῖαν ἐκείνην, τὴν τερατολόγον καὶ ἀμύικωφον φιλοσοφίαν, ἧς ἔχουσι τὸ ἀποκλειστικὸν μονοπώλιον ἐν Ἑλλάδι οἱ δύο Φίλιπποι καὶ ὁ μεταφραστῆς τοῦ Σχβεγλερίου. Ὁ Θεὸς ῥύσκι αὐτὸν ἀπὸ τοιοῦτου πειρασμοῦ. Ἡ διάθεσίς του εἶνε νὰ φιλοσοφήσῃ πολὺ συντομότερον

τῶν κυρίων τούτων, πολὺ εὐνοητότερον αὐτῶν καὶ πρὸ πάντων πολὺ διασκεδαστικώτερον. Ἡ φιλοσοφικὴ φαγοῦρα τοῦ Ἄσμοδαίου, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἀναγκάζεται τέλος πάντων σήμερον νὰ ξυθῆ ὀλίγον ἐνώπιον τῶν ἀναγνώστων του, ἔχει πολὺ πρακτικώτερον τὸν σκοπὸν, καὶ θὰ θεραπευθῆ μὲ μικρὰς μόνον παρατηρήσεις καὶ σύντομά τινα παραδείγματα τοῦ θέματος τὸ ὁποῖον ἐμφαίνει ἡ ἐπιγραφῆ τῶν ὀλίγων αὐτῶν γραμμῶν.

Τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν, ἧτις ζητεῖ νὰ πεισθῆ ἀν ὑπάρχει ἀληθῆς σύνδεσμος καὶ συμφωνία μεταξὺ μορφῆς καὶ ὕλης, μεταξὺ φαινομένου καὶ ὑποκρυπτομένου, ὅλοι ἐξησχάσαμεν καὶ ἐξασκοῦμεν καθ' ἡμέραν. Τὴν ἐξησχάσαμεν νήπια, ἀν τὸ ἐνθυμῆσθε, ὅτε ἐσχίζαμεν τὰ χάρτινα παλάτιά μας διὰ νὰ ἴδωμεν τί ἔχουσι μέσα τὴν ἐξησχάσαμεν νεανίσκοι, ὅσκις ἀπεπειράθημεν νὰ μάθωμεν ἀν ἐσυμφῶναι ἡ καρδιά τῆς μὲ τὴν μορφήν τῆς τὴν ἐξασκοῦμεν ἄνδρες, ὅπως κατωτέρω δι' ὀλίγων θὰ ἴδῃτε, θὰ τὴν ἐξασκῶμεν δὲ καὶ γέροντες, προσπαθοῦντες νὰ ἀναγνώσωμεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν περικυκλούντων ἡμᾶς, ἀν οἱ γλυκεῖων λόγοι ἀπευθύνονται εἰς τὰ μαῦρά μας μάτια ἢ εἰς τὴν κληρονομίαν μας.

Τὰ θέματα ὅμως τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης περιεργείας εἶνε ἄπειρα εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον καὶ ὅταν μάλιστα κοινωνία τις, καθὼς ἡ ἡμετέρα καὶ πρὸ πάντων ἡ Ἀθηναϊκὴ, εὐρίσκεται εἰς τὴν μεταμορφωτικὴν ἐκείνην περιόδον τῆς χρυσαλλίδος ἡ ὁποία ἔπαυσε νὰ ἦνε κάμψη καὶ καὶ δὲν ἔγεινεν ἀκόμη ψυχὴ, ὅπως αὐτὴ ἔπαυσε πλέον νὰ ἦνε Ἑλληνικὴ, δὲν ἔγεινε δὲ εἰσέτι Εὐρωπαϊκὴ, κωμικώτατα καὶ περίεργότατα εἶνε τὰ παραδείγματα τῆς μεγάλης διαφορᾶς μεταξὺ οὐσίας καὶ μορφῆς, μεταξὺ ἐπιγραφῆς καὶ περιεχομένου.

Παραδείγματός χάριν: Ὁ κύριος αὐτὸς, οὐτινος ἡ κοινὴ μορφή, ἡ ἀτημέλητος ἐνδυμασία, αἱ πρόστυχοι κινήσεις, ἡ ἄξεστος καὶ προσκόπτουσα λαλιὰ ἐλέγχουσι χειρών-

τὰς ἀνάγκας των, ἐχόνδρυναν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε δὲν ἔμποροῦν πλέον νὰ περιπνεύουν πεζοί, διότι κουράζονται. Ἄς φροντίσῃ λοιπὸν νὰ τοὺς στείλῃ καὶ κανὲν ἀμάξι, διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἡ πολυτιμὸς υγεία των.

Προχθὲς αἰφνιδίᾳ νόσου προσβολῇ ἐθορύβησε τοὺς οἰκείους τῆς Κυρίας Α*** Εὐτυχῶς ἡ Κυρία ἐσώθη, καίτοι ἐγκαίρως προσδραμόντος τοῦ Docteur en médecine.

Ἄσπετός τις λόγιος ποθεῖ νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ Ἄσμοδαίου κατὰ τί διαφέρουσιν αἱ διψάδες τῆς Λιβύης ἀπὸ τινὰς τῶν ὁμογενῶν.

Ὁ Ἄσμοδαῖος σπεύδει νὰ ικανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ λογίου τούτου.

Αἱ μὲν διψάδες, δάκνουσαι τοὺς ἀτυχεῖς ὁδοιπόρους ἐπιφέρουσιν αὐτοῖς τοσαύτην δίψαν ὥστε, κατὰ τὸν Λουκιανὸν, ἅπαντα τὰ ὕδατα τοῦ τε λευκοῦ καὶ τοῦ κυανοῦ Νείλου δὲν ἤθελον ἐξαρκέσει νὰ τὴν σβέσωσιν, οἱ δὲ βαθύνοες ὁμογενεῖς, δάκνοντες τοὺς εὐθέεις ἰθαγενεῖς, ἐπιφέρουσι τούτοις τοσαύτην πείναν ὥστε, ἂν ὁ λευκόθριξ Πάρνης μετεβάλλετο εἰς σημιγδαλίτην καὶ ὁ φαλακρὸς γείτων αὐτοῦ ὁ Ὑμητὸς εἰς τυρὸν τῆς Ἑλβετίας, μὴ τοὺς ἀποχωρήσαντας βουλευτάς, δὲν ἤθελον ἐξαρκέσει νὰ τὴν κορέσωσι.

Ἐπεστράφη ἡμῖν προχθὲς φύλλον τοῦ Ἄσμοδαίου φέρον τὴν ἐπιγραφήν, «ἐκ τῆς οἰκίας Δεληγιώργη». Ἡ οἰκία αὕτη μᾶς κατετάραξε κατ' ἀρχὴν, νομίσαντες ὅτι καὶ ὁ ἀδιάφθορος κ. Δεληγιώργης, δικαίως ὅσα ἐνομιζομεν συκοφαντίας ἀντιπολιτευομένων κατετάχθη εἰς τὴν σπείραν τῶν μεγαροκτιστῶν. Κατόπιν ἔμως ἐξετάσαντες καὶ πληροφορηθέντες ὅτι ἡ οἰκία Δεληγιώργη, εἶναι κτίσμα φαντασιῶδες, ἀπεδώκαμεν εἰς τὸν ἄνδρα πᾶσαν ἡμῶν τὴν ὑπόληψιν.

Ἐφημερίς τις ἐκ Πατρῶν ἐνομάζει τὸν προμνημονευθέντα Κ. Ε. Δεληγιώργην «Χαριτόβρυτον ἀηδόνα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀστέρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Εἰς τοιαῦτα πλὴν τῶν ἄλλων δυστυχήματα εἰσὶν ἐκτεθειμένοι οἱ πολιτευόμενοι ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν ἀηδίασαι. Ἀπελπίζομεθα.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Τί λέγουσιν ἐν τῷ ὑπερώῳ.

Ἐν τῇ Mignon. — αἱ πράξις. — Σὺ πάτε ῥε νάκούσου με. Τραγουδάει ἡ Μανιώ.

Κοὸνὰ το τὸ παιδί σιγανὰ σιγανὰ
(connais—tu le pays)

Ἐν τῇ Madame Angot. — γῆ πράξις. — Ἄρπα την, Μπρεζόλα τὴν Σοφιὰ (Marcel). Πέξ της τα. Ξι... ξι.

Ἐσ' εἶς' ἐδῶ μωρὴ Σοφιὰ
Ποῦ κάνεις τόσο σαματῆ
Πῶγεις τρεῖς ἀγαπητικοὺς
Τόνα στραβὸ τοὺς δύο κουτσούς
(C'est bien toi Madame Barras)

Ἐν τῇ Haydée. — Ἄ! μωρὲ βούχα ἡ Χάϊδω, ποῦ ἔστὸ διάβολο Ῥωμαίτικα;

— Μωρὲ ψέμματα λέν' δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ Χάϊδω τοῦ Ἄλῃ-Πασσᾶ. Μᾶς ἔγέλασαν.

Ἐν τῇ Amours du Diable. — Ἄχ! ψυχὴ μου διάβολος μὲν φορὰ νὰρχόντανε νὰ μ' ἔπερνε κ' ἐμένα.

Ἐν τῇ Fra-Diavolo. — Ἡ Μπρεζόλα ἔμαθε καὶ Ἑλληνικά τραγουδάει τὸ ἐθνικὸ

τὰ ζωά μου ἀργὰ
μὲ μὲ περνοῦσαν τὰ βουνά.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ

ἦτοι πολιτικὴ δημιῶδης.

ΚΩΣΤ. Τί νέα, Γιάννη;

ΓΙΑΝΝ. ἴτε, τίποτα! Τὸ ὑπουργεῖο, λένε, πέφτει, μὴ μένα ἡ κοιλιὰ μου δὲν τὸ πιστεύει.

ΚΩΣΤ. Ἡ κοιλιὰ σου; καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ κοιλιὰ σου μὲ τὰ πολιτικά;

ΓΙΑΝΝ. Τί ἔχει νὰ κάμῃ! κουτὸς ποῦ εἶσαι κακομοίρη! Γιὰ ρῶτα καὶ ὑπουργοὺς, καὶ βουλευτάδες καὶ ὑπαλλήλους, νὰ ἰδῆς ἀνέχῃ νὰ κάμῃ ἡ κοιλιὰ μὲ τὰ πολιτικά....

ΚΩΣΤ. Πάει νὰ πῆ δηλαδή τις, πῶς...;

ΓΙΑΝΝ. Ἀμὴ τί ἄλλο;

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ἐδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Αἰόλου, ὑπ' ἀριθ. 728, παρὰ τῷ Κυρίῳ Τρεχαδιάδῃ, πωλεῖται κόνις ἐντομοκτόνος ἀπταιστος. Φονεύει καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα ἐντομα, ἄδοντα καὶ μὴ, δάκνοντα καὶ μὴ δάκνοντα, μυρίζοντα καὶ μὴ μυρίζοντα.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.